

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 maja 2016 roku

Pozwem z dnia 14 października 2015 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od A. (...) & Co. (...) Spółki komandytowej z siedzibą w B. z siedzibą w W. kwoty 250 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 września 2015 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za odwołany lot, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż zawarła z M. G. umowę cesji wierzytelności na mocy której nabyła od w/w pasażera wierzytelność z tytułu roszczenia o odszkodowanie za odwołanie lotu z B. do W. dnia 6 września 2015 r., na podstawie rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie nr 295/91. Powódka wskazała, że pomimo wezwania do zapłaty, pozwany do dnia wniesienia pozwu nie wypłacił powódce należnego odszkodowania (pozew k. 2-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany A. (...) & Co. (...) Spółka komandytowa z siedzibą w B., uznał roszczenia powoda w zakresie należności głównej, a w pozostałej części wniósł o oddalenie powództwa (odpowiedź na pozew k. 25-26).

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 6 września 2015 roku odwołany został rejs AB 8210 z B. do W. (okoliczność bezsporna).

Odległość między W. a B. wynosi 518 km.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 10 września 2015 r. nabyła od pasażera posiadającego rezerwację na odwołany rejs M. G. wierzytelności z tytułu roszczenia o odszkodowanie za odwołanie rejsu nr AB 8210 z B. do W. (dowód: umowy cesji wierzytelności: k. 9-11).

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. skierowała w dniu 22 września 2015 r. do A. (...) & Co. (...) Spółka komandytowa Oddział w Polsce przedsądowe wezwanie do zapłaty odszkodowania w wysokości 250 Euro z tytułu odwołania rejsu nr AB 8210, wzywając – w każdym przypadku – do zapłaty równowartości 250 Euro w terminie 3 dni (dowód: przesądowe wezwania do zapłaty: k.7-8).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz twierdzeń stron przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez stronę przeciwną, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwa zasługiwały na uwzględnienie.

Podstawę prawną dochodzonych przez powodów żądań, stanowiły przepisy Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U.UE L z dnia 17 lutego 2004 r.).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 powołanego rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy:

a) otrzymują pomoc od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 8;

b) otrzymują pomoc od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 9 ust. 2, jak również, w przypadku zmiany trasy, gdy racjonalnie spodziewany czas startu nowego lotu ma nastąpić co najmniej jeden dzień po planowym starcie odwołanego lotu, pomoc określoną w art. 9 ust. 1 lit. b) i c);

c) mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub

ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub

(...)) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie zaś do art. 7 ust. 1 rozporządzenia: „W przypadku odwołania do niniejszego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości: a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów; b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1 500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów; c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów. Przy określeniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowanego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu.

Uprawnienie do żądania odszkodowania zostało rozciągnięte na pasażerów lotów opóźnionych, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Taką wykładnię przyjął Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 roku w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu Christopher S., G. S., A. S. p-ko (...) (C-402/07) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA (C-432-07). Jak zauważył Trybunał „Artykuły 5, 6 i 7 rozporządzenia nr 261/2004 ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego”. Podkreślenia wymaga, że również wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 oraz C-629/10 Trybunał orzekając w składzie (...) potwierdził interpretację Rozporządzenia zaprezentowaną w wyroku C-402/07. W uzasadnieniu wyroku Trybunał zwrócił uwagę, że pasażerowie, których lot jest opóźniony oraz pasażerowie, których lot został odwołany, znajdują się w porównywalnych sytuacjach, dla celów odszkodowania na podstawie rozporządzenia nr 261/2004, ponieważ doznają podobnych niedogodności polegających na stracie co najmniej trzech godzin w stosunku do pierwotnego planu ich lotu. Co więcej pasażerowie z obu grup są praktycznie pozbawieni możliwości swobodnej reorganizacji ich podróży w przypadku poważnego wydarzenia związanego z lotem następującego na krótko przed nim lub w jego trakcie albo odwołania takiego lotu, które prowadzi do zaoferowania zmiany planu podróży. Jeżeli z jakiegoś powodu są oni bezwzględnie zmuszeni by dotrzeć do ich miejsca docelowego w danym momencie, w żaden sposób nie mogą uniknąć straty czasu wynikającej z nowej sytuacji, ponieważ nie mają w tym względzie żadnej swobody.

W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany A. (...) & Co. (...) Spółka komandytowa z siedzibą w B., uznał powództwa powoda w zakresie należności głównej.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa to czynność procesowa rezygnacji pozwanego z obrony, czyli akt jego dyspozycyjności, w którym nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają go przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 roku, II CSK 70/11, LEX nr 1095816). Uznanie powództwa w rozumieniu art. 213 § 2 k.p.c. zakłada stwierdzenie istnienia dochodzonego roszczenia, a tym samym wystąpienie wszystkich przesłanek kreujących jego byt prawny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2011 roku, III CSK 127/10, LEX nr 846586). W niniejszej sprawie pozwany uznał żądanie pozwu, czyniąc zadość roszczeniu powodów, którzy podtrzymali żądanie pozwu.

Na marginesie wspomnieć należy, że w przedmiotowej sprawie nie było sporne między stronami, poprzednik prawny powoda stawiał się w odpowiednim czasie na odprawę pasażerów w dniu 6 września 2015 roku lot nr AB 8210 z portu lotniczego w B. do W.. Nie budziło przy tym wątpliwości, że przedmiotowy lot miał charakter wspólnotowy, a odległość liczona metodą po ortodromie, pomiędzy lotniskiem w B., a lotniskiem w W. wynosi do 1.500 kilometrów.

Przy czym pozwana nie powoływała się w toku postępowania na zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności wyłączających jego odpowiedzialność, jako przewoźnika o których mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku nr (...) ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie nr 295/91.

Skoro pozwana uznała powództwo powoda w zakresie należności głównej, a Sąd ocenił, że ów akt dyspozycyjny pozwanego nie jest sprzeczny z prawem lub zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa, należało mając na uwadze treść art. 7 ust. 1 Rozporządzenia, stwierdzić że powodowi przysługuje wobec pozwanego roszczenie o odszkodowanie w kwotach po 400 euro, stosownie do art. 7 ust. 1 lit b w zw. z art. 5 ust. 1 lit c Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. i orzec jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Sąd oddalił powództwo w zakresie żądanych przez stronę powodową odsetek. Pozew wniesiony w niniejszej sprawie datowany jest przez pełnomocnika powoda na dzień 29 września 2015 r., natomiast wezwanie do zapłaty wystosowane przez powoda do pozwanego opatrzone jest datą 22 września 2015 r. przy czym niewiadomym jest, w którym dniu powyższe wezwanie do zapłaty zostało wysłane do strony pozwanej. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu wezwanie do zapłaty nie dało pozwanemu możliwości do spełnienia roszczenia w terminie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k. p. c. na mocy którego, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.